

Godsdienst – Sport: 0 - 1 ?

Deze kop, maar dan zonder vraagteken, hoort bij een vraaggesprek in dagblad Trouw van 14 juni j.l. met socioloog Ruud Stokvis. Hij heeft een boek geschreven onder de titel *Lege kerken, volle stadions. Sport en de sociale functies van religie*. Enkele citaten van hem werden in grotere letter in de marge weergegeven:

'U dacht dat u naar het wereldkampioenschap voetbal keek, maar wat u ziet is een moderne vorm van religie'

'Religie en sport hebben dezelfde oorsprong'

'Het gevoel in een stadion is niet anders dan in een kerk'

'Sport is veel universeler dan de wereldgodsdiensten'

Het hachelijke van zo'n opzet is dat de auteur van één van de twee velden wel veel afweet en van het andere maar weinig en zeer oppervlakkig.

Zelf ben ik een nogal verbleekt sportliefhebber die vanouds ook juist met de godsdienst vertrouwd is. De auteur is zelf een topsporter van olympisch niveau geweest, die bij godsdienst/religie meer aan moraal en regels denkt dan aan iets anders. De bijbel wordt alleen maar gezien als een feest van de letterlijkheid, vroeger, en nu dus niet meer echt interessant. We zijn immers kritischer geworden. Dat die vorm van letterlijkheid door de Kerk nooit zo gezien is, daarvan heeft hij geen besef.

Wat de sport betreft is natuurlijk het lastige dat zowel aan breedtesport gedacht kan worden als aan topsport. Bij het eerste is belangstelling van anderen niet wezenlijk en ook heel wat topsport, bijvoorbeeld atletiek, wordt in vrij lege stadions georganiseerd.

Is er hetzelfde gevoel? Gevoelens horen bij werkelijkheid maar juist hierin gaan de twee erg uiteen. Je zou de sport een strijd om de hoofdrol kunnen noemen: *wie wint?* Bovendien is er het hevige accentueren van het moment. Over enkele dagen is er enkel nog slechts een vage herinnering. Bij de godsdienst gaat het om de dankbare erkenning van de werkelijkheid van God die heilzaam is, vroeger, vandaag en in de toekomst, zelfs uiteindelijk. Er zijn geen twee partijen die met elkaar strijden.

Bij de sport horen regels die alles totaal inkaderen en gemakkelijk te doorzien zijn, het spel begint daarna pas.

Bij de godsdienst gaat het om groei in de deugden van het mens zijn: geloof hoop liefde, rechtvaardigheid, matigheid, wijsheid. De bandbreedte is enorm, alomvattend welhaast.

Bij de klassieke auteurs zal dan ook het spel juist ontspanning en recreatie brengen vanwege het centraal staan van het andere: het hoge en intense van de godsdienst: *De boog kan niet altijd gespannen blijven*, aldus een beroemd gezegde toegeschreven aan niemand minder dan de evangelist Johannes.

Spelen heeft geen nut, zoals timmeren, of knutselen, erkent de heilige Thomas, de kerkleraar bij uitstek, maar het draagt bij tot rust en welbevinden van de spelers. Hij gebruikt zelfs al de term recreatie. Hij onderkent daarbij ook dat het zien van het spel recreatie kan betekenen voor toeschouwers en daarom kan het zelfs legitiem zijn om je helemaal aan het spel te wijden! Hij had daarbij vooral het toneelspel voor ogen, sport in onze zin bestond toen (13de eeuw) nog niet.

Natuurlijk vond hij het daarbij absurd dat door de belangstelling voor het spel er geen tijd en emotionele aandacht meer zou zijn voor de godsdienst.

In Duitsland en Engeland is de voetbalcompetitie nog steeds op zaterdag, en niet op de dag des Heren!

De gigantische bedragen die met de topsport gemoeid zijn zou hij ook niet kunnen begrijpen. Het spel hoort bij wat natuurlijkerwijze aantrekkelijk is en daardoor eerder onder de deugd van de matiging dan van de sterkte valt. De deugden van de godsdienstigheid zijn moeilijk maar juist eervol en nastrevenswaardig.

Past. J. Groos

Eén jaar 'bisschop van Rome' Paus Franciscus: een mens om van te houden!

Buona Sera, God is mens geworden. En Hij wil dat wij mensen menselijk zijn. Dat is niet alleen de boodschap van onze nieuwe paus, waarover hij geleerde boeken en brieven schrijft. Nee, onze nieuwe paus is mens en als mens verkondigt hij het evangelie zoals Jezus en zijn naamgenoot Franciscus het ook hebben gedaan.

Te lang werd ons katholiek geloof in de publiciteit uitsluitend vereenzelvigd met leerstellingen en morele opvattingen. Nou ben ik de laatste om te zeggen dat deze zaken niet van belang zijn. Als theoloog is het mijn lust en mijn leven om die te bestuderen en uit te leggen. Maar als katholiek christen doet het mij onvoorstelbaar veel deugd, dat we nu een paus hebben die het evangelie op een hele alledaagse manier belichaamt en zo uitstraalt.

Zijn levensgeschiedenis laat al zien dat we met een menselijk, diepgelovig persoon te maken hebben. Als priesterstudent was hij eens zó onder de indruk van een lief meisje dat hij een week lang aan niets anders kon denken. Maar tegelijkertijd voelde hij de liefde van God: in een biecht was hem iets vreemds overkomen. Een verrassende, verbijsterende ontmoeting: iemand had op hem gewacht, God had hem gezocht en gevonden. Die ervaring van liefde heeft hem

tot het priesterschap en het pater Jezuiet worden gebracht. Die liefde probeert hij sindsdien op alle mogelijke manieren uit te dragen.

Zo wilde hij als aartsbisschop niet in het bisschoppelijk paleis wonen, maar liever in een eenvoudig appartement. Precies zoals hij als paus liever in het gastenverblijf woont dan in het pauselijk paleis. Ook bezocht hij als aartsbisschop vaak de achterbuurten van Buenos Aires, de villas miserias, waar miserie troef is. Tegelijkertijd stuurde hij daar veel meer priesters heen om het lot van die mensen te delen.

De witte rook was nog niet opgetrokken of paus Franciscus verbaasde de hele wereld met zijn groet: Buona sera! Goedenavond! Daarmee was de toon gezet. Een gewone alledaagse groet, dat was al in geen eeuwen meer gehoord vanuit het Vaticaan. Ook in zijn kleding toont hij zijn eenvoud; zo ook zijn pauselijke zegelring: niet van goud, maar verzilverd.

Hij heeft niet alleen grote aandacht voor de armen, ook kinderen zijn welkom bij hem. Wie heeft de beelden niet op zijn netvlies staan van kinderen die hij in zijn armen neemt en zegent? Maar niet alleen de kinderen voelen de diepe menselijke liefde van deze Godsmans. Ook protestanten, joden, moslims en ook niet-gelovigen herkennen in hem een echt mens.

Zo waste hij vorig jaar als eerste paus (voor zover bekend) de voeten van vrouwen en moslims. En wel in een jeugdgevangenis, waar normaal met minachting op de jeugdige criminelen wordt neergekeken. Al eerder deed hij dat als aartsbisschop bij afkickende verslaafden en aidspatiënten.

Miserando, staat er in de wapenspreuk van onze paus. Door te ontfermen. Dat doet deze paus: hij ontfermt zich over mensen, met een innemende liefde en blijdschap. De ruim tien jaar geleden overleden psychiater Anna Terruwe schreef over de priester dat deze niet alleen over Gods liefde moest preken,

maar ook een sacrament van Gods liefde diende te zijn.

Anders gezegd, een priester kan zijn 'werk' des te beter doen wanneer hij echt mens is geworden en steeds meer mens wordt. Dan komen ook zijn woorden diep bij de mensen binnen. Zo schreef zij al in 1955: 'De vruchtbaarheid van alle priesterarbeid wordt bepaald door de liefde die van de priester uitgaat. Hij moet aan de mensen God leren kennen, God, die liefde is, wiens natuur goedheid is. Hij zal die liefde echter nooit doen kennen, als in zijn eigen hart die liefde niet is, en in heel zijn leven die liefde niet uitstraalt. Men kan preken zoveel men wil, als de mensen de liefde van Christus' vertegenwoordiger op aarde niet voelen, geloven zij praktisch ook aan Christus' liefde niet.'

Paus Franciscus maakt ons weer duidelijk dat Jezus een echt mens was. En als mens wonderen van liefde verrichtte. Denk aan de vrouw die al meer dan 12 jaar aan bloedvloeiingen leed. Ze mocht geen man aanraken, een man mocht haar niet aanraken. Bovendien had ze haar hele vermogen uitgegeven aan dokters, maar de kwaal werd steeds erger. Toen kwam Jezus voorbij. Ineens voelt ze een niet te onderdrukken impuls om hem aan te raken. Oei, wat nu, dat is ten strengste verboden in de Joodse wet. Maar ze kan zich nu niet inhouden en raakt de zoom van Jezus gewaad aan. Ineens voelt ze dat de bron van kwaad opdroogt: ze is genezen.

Jezus, voelde op datzelfde moment dat er een kracht van hem was uitgegaan. Hij kijkt rond en de vrouw biecht haar misdaad op.

"Mevrouw", zegt Jezus, "uw vertrouwen heeft u genezen."

Hoeveel mensen zijn er tegenwoordig niet die geen echt contact meer met andere mensen hebben? Verbitterd, teleurgesteld, getraumatiseerd, verwend tot op het bot, vernederd, noem maar op. Maar ten diepste verlangen zij, nee, verlangen wij allemaal naar echt contact, naar een echte aanraking. Zolang wij dat contact niet hebben, bloeden we langzaam weg en leiden we een bloedeloos bestaan.

Voor de liefde heeft Jezus alles over gehad, tot de dood toe. Laten we hopen dat paus Franciscus (en wij!) geen martelaar hoeft te worden, maar nog lang – samen met alle mensen van goede wil – Gods liefde in menselijkheid mag verkondigen. Zalig Pinksteren!

Bill Banning, Identiteitsbegeleider katholieke basisscholen Scala.
Ingezonden door Nelly Klijn –de Jong.

Een engelbewaarder

Ik had een eigen engel en die heette Gabriel,
Die engel had ik nodig, want ik kneep 'm als de hel,
Hij sloeg meteen zijn vleugels uit, bij elk gevaarlijk spel.
Een heilig soort gevogelte, m'n engel Gabriel

En onder glazen stolpen, zag ik de madonna staan,
Daar brandde dan een lampje bij, en voor het slapen gaan,
Dan werden alle kinderen gewassen in de teil,
En dan het Onze Vader, knielend op het kouwe zeil.

Nu zit ik diep te denken, wat dat bidden toch zou zijn,
Dat deed ik vroeger nooit en daarom ging het toen zo fijn.
Ik steek nog wel 'ns een kaarsje aan en sla nog wel 'ns een kruis,
Maar het gaat toch niet zo lekker meer, als vroeger bij ons thuis.

Ook heb ik nog wel 'ns heimwee naar m'n engel Gabriel,
Ik heb hem wat verwaarloosd, dat is waar, ik weet het wel,
Maar zit ik in de piepzak, in de rats of in de rouw,
Dan roep ik net als vroeger, Gabriel waar zit je nou.

Mijmering van een parochiaan.
Ingezonden door Joop Stokman.

Alweer 'een schandaal'

Theo Schepens,
voormalig pastoraal werker

Wat mij de laatste tijd flink bezig houdt, is de ongekend felle anti-katholieke berichtgeving in de media. En het erge is: men neemt het van elkaar over zonder zich af te vragen wat daarvan waar is.

Een krantenbericht over Tuam

Het toppunt vind ik wel dat bericht van begin juni over die 796 kinderlijkjes die in een beerput bij een lers tehuis voor ongehuwde moeders in Tuam zouden zijn gedumpt. Dat zou blijken uit een onderzoek van een lerse historica. Dat tehuis bestond tussen 1925 en 1961 en werd door zusters gerund. Dit nieuwe schandaal paste prima bij eerdere verhalen over seksueel misbruik en het Brabants Dagblad berichtte dan ook: "800 babylijkjes nieuwe bedreiging voor lerse kerk". Hoewel het tehuis al meer dan 50 jaar gesloten was, wist de krant ook te melden dat er aanwijzingen waren dat de kinderen door ondervoeding en verwaarlozing om het leven waren gekomen. Een en ander werd gekoppeld aan de katholieke moraal die de doop van 'onwettige' kinderen zou verbieden en een mensonwaardige behandeling van dergelijke overleden kinderen zou rechtvaardigen. Er werd bovendien gesproken van medische experimenten.

Schokkend

Ik merkte dat het voor trouwe katholieken een schok was dit te lezen. En inderdaad, als het waar zou zijn, zou het afschuwelijk zijn, wat daar is gebeurd. Maar was het wel waar? Er waren in die dagen van begin juni opvallend weinig journalisten die kritische vragen durfden te stellen bij dat bericht. Er was alleen verontwaardiging; Amnesty International diende zelfs een klacht in tegen de Kerk wegens onmenselijkheid. Ik neem aan dat ook parochianen in Kaatsheuvel en Sprang-Capelle dat bericht hebben gelezen en er niet goed raad mee weten.

Onzorgvuldig

Intussen is er meer bekend en heeft het Persbureau Associated Press zijn verontschuldiging aangeboden voor de onzorgvuldige verslaggeving. Die beerput blijkt een grafkelder te zijn, waar 22 kinderen waren begraven; van 'dumpen' is volstrekt geen sprake. Er waren tussen 1925 en 1961 inderdaad 796 kinderen overleden en die historica had hun namen, leeftijd, datum van overlijden en reden van overlijden geïnterpreteerd. Dat zijn weliswaar veel kinderen, maar de kindersterfte was in dit huis veel geringer dan in menig ander kindertehuis. Ierland kampte in die jaren met een geweldige armoede, met epidemieën en hoge kindersterfte. Van de inspectie hadden de zusters in Tuam regelmatig lovende woorden ontvangen over de wijze waarop ze de kinderen verzorgden. En al deze kinderen waren gedoopt, want dat de katholieke Kerk de doop van kinderen van ongehuwde moeders zou verbieden, is volstrekt uit de duim gezogen. Jammer is alleen dat de media deze correctie niet melden.

Ergerlijk en verwerpelijik

Jammer? Het is ergerlijk! Het tv-programma Nieuwsuur maakte het helemaal bont, want terwijl Associated Press zijn verontschuldiging al had aangeboden, kwam het op 22 juni nog vrolijk met het oude broodje-aap-verhaal. Vooral als programma's over geloof en kerk door ex-katholieken worden gemaakt, moet je op je hoede zijn. Paus Franciscus heeft laatst uiting gegeven aan zijn verontwaardiging over de eenzijdige kritiek die de media hebben op de rol van de Kerk tijdens de Tweede Wereldoorlog. Het gaat steeds om hetzelfde patroon: men beschuldigt de Kerk en neemt het niet zo nauw met de waarheid. Men is niet kritisch en lijdt aan een tunnelvisie: de andere kant van het verhaal of de context die een en ander zou kunnen verhelderen, wordt met opzet weggelaten.

Zoek goede informatie!

Waarom schrijf ik hierover? Allereerst om u aan te sporen om niet alles wat de media schrijven of zeggen, voor zoete koek aan te nemen. Wees kritisch! U mag dat zijn op de Kerk, maar zeker ook ten aanzien van de media. Helaas is er in de meeste dagbladen weinig

goede berichtgeving over de Kerk. Journalisten die daarover schrijven, zijn vaak niet ter zake kundig; ze hebben de klok horen luiden, maar weten niet waar de klepel hangt. Voor goede objectieve informatie ben je meestal aangewezen op katholieke (internationale) websites, voor Nederland o.a. die van het Katholiek Nieuwsblad. Maak daar gebruik van, want een gewaarschuwd mens telt voor twee!

Gedachten over het genadebeeld van Kevelaer

Wie zich als pelgrim op weg begeeft naar Kevelaer, naar het beeld van de Troosteres der bedroefden – zoals dat jaarlijks meer dan een half miljoen pelgrims uit Duitsland en de Benelux doen, zal, als hij dat beeld niet kent, zeker een beeld verwachten van de Pieta, de Moeder van Smarten. Maria, die op het beeld haar gestorven Zoon op haar schoot houdt, moet nu werkelijk al haar hoop ten Grave dragen. In deze troosteloosheid zou bij velen een gevoel van solidariteit tot uitdrukking kunnen komen: er is een mens, die met de smart waardoor ik getroffen word kan meevoelen vanuit de eigen ervaring van het lijden. Toch is het niet zo! Het bedevaartsbeeld van Kevelaer, dat wel het onopvallendste (het is nauwelijks zo groot als een briefkaart) is een kleine kopergravure van de Troosteres der bedroefden, die in Luxemburg werd vereerd; dit beeld stelt Maria – als de Troosteres der bedroefden - echter op een onverwachte manier voor. Ik nodig u uit om dit beeld eens beter te bekijken, om te begrijpen welke boodschap het voor ons, mensen, heeft.

Het beeld is eigenlijk op zich reeds een boodschap. Want door de geringe omvang en door het materiaal dat geen waarde heeft is het net als een vodge papier in de wind; het beeld maakt ons duidelijk, dat niets zo klein is, dat God er niet iets groots mee zou kunnen doen. Dit alleen al wijst erop, dat een mensenleven, en dus ook mijn eigen leven, niet op zichzelf kan bogen, maar dat God met dit kleine grote dingen kan doen! Dit alleen al biedt hoop en troost en is een voedingsbodem voor het vertrouwen, dat een mens in zijn leven niet kan missen.

Op het bedevaartsbeeld van Kevelaer is Maria afgebeeld met een wijde beschermende mantel. Op de voorgrond staat zij als het ware samen met degene, die tot haar bidt.

En deze is op dit moment het belangrijkste. Achter haar is het silhouet van de stad Luxemburg afgebeeld en de kleine kapel op het Glacis, het bolwerk van de stad, als een stuk van het verleden. De kroon op haar hoofd reikt tot in de hemel, en is een teken voor het doel en de toekomst van haar leven.

Maria is voorgesteld als de Troosters van de bedroefden, als koningin van de hemel en van de aarde. Zij staat in deze wereld en haar hoofd raakt de komende wereld aan.

Met haar gedachten is zij daar thuis, waar haar toekomst is. Haar troost is dus niet alleen de solidariteit in het leed, maar de troost voor haar en de wereld is haar kind, dat zij op de arm draagt en aan de pelgrims en biddende mens laat zien.

Maria draagt Jezus op de arm aan haar hart, dat wil zeggen: In haar hart en voor al diegenen die zijn woord in hun hart dragen is de toekomst open, die niet te koop is; geen vraag over carrière, noch over succes of management. Maar Maria houdt ons de biddende Jezus voor, die het uur van goede vrijdag niet tot het bittere einde van een mensenleven heeft laten worden, maar tot doorgang tot een nieuwe schepping. Dat is de eigenlijke troost van de wereld, zoals wij in een bekend paaslied zingen: "Christus is opgestaan.... Was hij niet opgestaan, dan zou de wereld ten onder gegaan zijn. Maar nu hij is opgestaan, is alles en iedereen blij om wat er is. Daarom moeten we allen blij zijn. Christus moet onze troost zijn. "Want sinds deze werkelijkheid is het uur van goede vrijdag ook in jouw leven steeds maar een ogenblik van de tijd, Pasen echter is de blijvende werkelijkheid. Passie en kruis zijn echter ook voor Maria net als voor ons de voorwaarde voor het eeuwig Pasen. Voor de tijd van de beproeving en om het leven aan te kunnen geldt daarom, zoals wij in het slotgebed van de votiefmis van Kevelaer bidden: "Almachtige God. In het sacrament dat wij ontvangen hebben, verkondigen de dood en de opstanding van Uw zoon. Schenk Moeder ons ook de

kracht met de moeder van Jezus onder het kruis te staan en het lijden van haar zoon te delen, opdat wij ook deelgenoot aan zijn opstanding zijn. Zo bidden wij door Christus onze Heer. Amen.

Maria van God denk aan ons!

Tekst (ingekort): Richard Schulte Staade.

Kaarskensprocessie te Baarle-Hertog-Nassau

Organisatie is in handen van "De Vrienden van Lourdes"

Op zondag 17 augustus 2014 wordt er in Baarle- Hertog voor de 64e keer een kaarskensprocessie gehouden. Om 20.00 uur vindt een plechtige eucharistieviering plaats in de St. Remigiuskerk van Baarle-Hertog, waarna de processie door de straten van Baarle-Hertog en Nassau trekt op dezelfde wijze als op de esplanade in Lourdes.

Het primaire doel van De Vrienden van Lourdes is het bevorderen van de mogelijkheid om vooral zieken een gratis bedevaart naar Lourdes te laten maken.

Wilt u donateur worden ?

Voor slechts 8 euro per jaar ondersteunt u het doel van deze stichting. Daarnaast heeft u zelf ook kans een vrije Lourdesreis te winnen.

Op zondag 8 februari 2015 wordt door loting bepaald welke zieken en welke donateurs een gratis reis naar Lourdes mogen maken. Deze verloting vindt plaats om 14.30 uur in de 'la Salle zaal' van het Cultureel Centrum Baarle, Pastoor de Katerstraat 5, Baarle-Hertog. Iedereen is hierbij van harte welkom.

Meer informatie?

Jolanda van der Staak-Akkermans
Leo XIII straat 19
5171 KC Kaatsheuvel
tel: 0416 – 280863

Een lange bruine jurk

We gingen op vakantie
naar Egmond bij de zee
en op een dag zei papa
kom, jullie mogen mee.

We gaan vandaag eens kijken
In de Egmondse abdij
Daar is een boekenwinkel
En een kaarsenmakerij.

Er liep een oude man rond
Met een jurk aan met een kap
Mijn kleine broertje zei toen:
Is dat nou Jezus, pap?

Zo dom doet hij nou altijd
Je lacht je soms kapot.
Zo'n bruine jurk had Jezus niet
Het was natuurlijk God!

Ingezonden door Joop Stokman

Vakantie

*Ga je nog op vakantie?
Dan is hier wellicht een zegenwens
voor jou en allen die je lief zijn.*

Goede God,
zegen mijn reis.
Geef mij de rust en de ontvankelijkheid
om dankbaar te genieten
van alle mooie dingen onderweg:
de schoonheid van de natuur
de rijkdom aan culturen
een gastvrij huis
een uitgestoken hand
een onverwachte vriendschap.
Leer mij tochtgenoot te worden
van de mensen die ik op mijn pad ontmoet.
Bescherm mij
genadevol
op al mijn wegen.

Zegen en behoed ook hen
die thuis naar mij uitzien.
Dat wij elkaar aan het eind van de reis
weer gezond en blij
in de armen kunnen sluiten.

Ingezonden door Joop Stokman

Kledinginzameling voor Letland

Het is dinsdagmorgen en we zijn met onze groep mensen aan het sorteren voor Letland.

Er komen ondertussen enkele mensen kleding brengen en een praatje maken. Tonny Smits een van de drijvende krachten bij het kledingsorteerteam, net terug van vakantie, kwam ook even een kijkje nemen en bracht tegelijkertijd een brief mee voor ons om te lezen wat de zusters van Bethanie in Letland te vertellen hadden.

Zo een bericht krijgen we enkele keren per jaar en dat is altijd verrassend en welkom.

Nu ben ik thuis, enkele kledingstukken mee naar huis genomen om te wassen, dat doet dan de een vrijwilliger en dan weer een andere als het nodig is en het kledingstuk ook nog goed bruikbaar is om te verzenden.

De meegenomen was in de machine gedaan en de brief gelezen en meteen dacht ik dit bericht zouden we moeten delen met parochianen. Zo gedacht en nu geschreven; lees met mij mee:

De zusters beginnen hun verhaal met de belevingen van de Goede week in hun parochie. Er waren meer mensen gekomen dan ze hadden verwacht maar alles was goed verlopen. Tweede Paasdag, zo schreven zij, hebben ze gevierd met vrouwen in de vrouwen-gevangenis.

Met ondersteuning van een jongerenkoor, wat zich hiervoor enthousiast had aangemeld. De muziek was zo zwierig, dat de kleinsten onder ons begonnen te dansen. En nu Pasen voorbij is, schrijven zij, zijn we aangevuurd door de H. Geest, die ons de moed geeft al onze onzekerheden achter ons te laten en de Verrijzenis en de opstanding te vieren.

Zo gaan ze verder met hun inspirerende gedachten over hun werk en de mensen die ze daarmee een hart onder de riem willen steken op heel veel manieren.

Moge Gods Geest ook u op Pinksteren met moed, kracht en vreugde hebben vervuld!, wensen ons de zusters Hannah, Nellia, Diana, Teréze en Barbara. Zo schrijven ze verder, dat ze met groot verlangen hebben gewacht op de aangekondigde transporten uit o.a. Kaatsheuvel. Want, zo melden ze, in de containers, waarin we onze kleding en aanverwante artikelen bewaren, heerste een verschrikkelijke leegte.

En we vreesden zelfs dat we enkele weken zouden moeten sluiten, maar gelukkig kwam het transport uit Kaatsheuvel precies op tijd aan en konden de kleedkamers weer driemaal in de week open zijn.

Daarom héél véél dank aan allen die met zoveel ijver en liefde, kleding aanleveren, sorteren, de transporten voorbereiden, financieren en deels zelf uitvoeren. De komst van de transporten was heel snel rondgesproken en allen waren geweldig blij dat er nu dekens en schoenen bij waren. Er was dan ook geen gebrek aan mensen om de transporten in de containers te laden.

Heel blij zijn we vooral met kleding en schoenen voor mannen; daar hebben we regelmatig een tekort aan.

Ook vertellen ze dat er momenteel 800 mensen in de kaartenbak geregistreerd staan die gebruik maken van onze kleding.

Het bericht was langer, maar dit stuk van hun verhaal wilde ik heel graag met jullie delen. En zo jullie nu lezen is vooral schone kleding heel welkom. Dat de kleding schoon aangeleverd wordt, is noodzakelijk in verband met controle daarop in het magazijn hier in Kaatsheuvel en aan de grens.

En wij als betrokken en actieve kledingsorteergroep Letland zijn blij dit met jullie te mogen delen en de blijdschap van de zusters te mogen melden aan u. Hartelijk dank voor uw grote trouw.

Ook namens ons heel hartelijk dank voor het aanleveren van kleding.

Op dinsdagmorgen en vrijdagmorgen van 9.00 uur tot 11.00 uur bent u van harte welkom bij onze sorteergroep en anders kan in de ruimte achter bloemisterij Ambianze aan de linkerkant de kleding door een luik naar binnen geschoven worden, waarna die daar weer door ons wordt opgehaald.

Namens de hele kledingsorteergroep Letland: Nelly Klijn -de Jong

Gedoopt

Wij feliciteren de ouders met de geboorte en doop van:

1 juni: Mentari Raats, zoon van Benjamin en Patricia Raats-Lamers

Overledenen

Wij gedenken onze overledenen:

16 juni: Jo de Nijs-Jansen	89 jaar
16 juni: Pietje van Woensel-Schoenmakers	88 jaar
25 juni: Riek Jongen-van Loosbroek	79 jaar